

Sagaen om Ailisil

Av Jonas Humbernes

I den tida Kenneth 2. var konge i Skottland vokste det opp ei jente i en gammel keltisk landsby i Tyne-området. Hun ble kalt Ailisil og var datter av den lokale høvdingen Seumas og levde et ganske privilegert liv, og hun hadde ingen søsken. Hennes lange, røde hår og tiltalende utseende var viden kjent, selv i hennes yngre år, men ingen unge menn hadde ennå turt å vise interesse for høvdingens eneste datter. I sin tolvte sommer fortalte hun sin noe eldre venn Terlidh, den fagre datteren av Mórteni, landsbyens vokter om en slik underlig drøm hun hadde hatt den varme sommernatten forut.

”Terlidh, min kjære venninne, du er meg meget nær og du vet jeg holder av din klokskap. Si meg nå hva du gjør av denne drømmen. En mektig ørn ble felt av mange små spurver og den falt mot jorden. En falk styrtet ned og drepte ørnens avkom. Klørne dens hadde så vidt smakt blod da den styrtet ned mot et rede i nærheten og knuste det. Og var det ikke slik at jeg var i det redet? Hva skulle dette være?”

”Jeg vet ikke,” svarte Terlidh kort.

Vokterdatteren stirret ut i luften som i dype tanker og snart ble Ailisil bekymret. Men da åpnet venninnen munnen som for å tale:

”Men jeg tror det kommer til å skje noe. Forfedrene advarer av og til om farer, det sier i alle fall Brídhde. Det betyr nok noe.”

Da Ailisil kom hjem møtte hun sin far, Seumas da han kom hjem fra arbeid ute på jorda.

”Min kjære Ailisil, jeg hørte du skrek slik i natt. Hva plager deg nattestid, jenta mi?”

”Jeg hadde drømmer, far,” svarte datteren stillere enn vanlig, ”men de plager meg ikke lenger,” la hun til.

Seumas nølte et kort øyeblikk.

”Best å komme seg i seng på denne tiden,” sa han og geleidet datteren inn i huset, ”så skal vi se om din mor kan lage noe godt til deg.”

I grålysningen angrep Kenneth 2.s menn landsbyen.

Den morgenen rådet kaos i landsbyen, men allerede var Seumas og Mórteni i gang med å organisere reparasjoner. I tumulten snek Ailisil oppover bakkene vekk fra elven Wansbeck på den andre siden av landsbyen. Her banket hun på ei lita hytte laget av kvister og pelsverk. En liten dame dro en skinnfell til side og så opp på høvdingens datter med store øyne.

”Jeg ønsket å se om du var ved god helbred, gode Brídhde,” sa jenta.

”Det er vel ikke i slikt ærend du kommer, lille venn,” svarte kvinnen og fjernet en lang, brun lokk fra pannen og viste jenta inn, ”du skal ikke kvi deg for å snakke, det er helt naturlig.”

Ungen så brått litt forvirret ut, men snart kom hun til seg selv og sa:

”Nei, det er drømmer som plager meg, vise. Jeg bærer håp om at du kan tolke en drøm jeg hadde nå i natt.”

”Forfedrene viser seg ved slike grufulle hendinger, lille venn,” ytret viskvinnen teatralisk, ”fortell nå Brídhde hva du har sett.”

”Jeg hadde akkurat sovnet da jeg ble omringet av flere dyr. Det var mange av dem og det var noen jeg aldri hadde sett før. En ulv gjorde mine til å hviske meg i øret og en sangfugl satt der så stille. Så reiste jeg meg opp og fløy med nordavinden. Og tror du ikke alle dyrene fløy etter meg?”

Den gamle viskvinnen stirret med store, vidåpne øyne rett på jenta.

”Så endelig er du kommet.”

Ved Vikhamaren i Trøndelag bodde en djerv mann ved navn Larsktur Larason på sin gård da Olav Tryggvason var blitt konge i Norge. Hans virkelige far var krigeren Bjørn, sønn til en av hirdmennene til Ladejarlen, Leif Vidarsønn, men i ung alder var han blitt kjøpt opp av den udugelige Lara. Før han slo seg ned på gården var han tømmerhugger i hjembygda si. Fortellingen om hvordan han hadde seilt til England (eller en eller annen plass i nærheten) og kommet tilbake og vunnet sin kjære Gertrud fra Håvar Lamme var nå blitt viden kjent. Dette hadde hans skaldefrende, Håvard Stille sørget for. Som skaldens tilnavn tilsier var ikke denne fortellingen så veldig kjent.

”Kom deg hit, din pyse!” ropte krigersønnen til sin følgesvenn.

Håvard Stille sa ingenting, men peste mens han prøvde å holde tritt med frenden sin.

”Vi vil vel til Jorvik for å drepe hedenske Anglere, Håvard Stille? Du finner ikke noe å gjøre her nå som Tryggvason kappet hodet av Håkon Sigurdsson og du er blitt arbeidsledig.”

Håvard sa ingenting.

”Unnskyld, min gode mann,” spurte Larsktur en vaklende viking da de nådde havnen, ”men jeg lurte på om du kunne ta oss over sjøen til England? Du vil selvfølgelig bli tilstrekkelig belønnet for bryderiet.”

”Hva schkal nå dere forbanna grønlendinger til...” svarte mannen inntil han tydeligvis mistet både tråden og balansen.

”Min gode mann,” sa Larsktur idet han og skalden hjalp skipperen opp, ”dette er da kongeriket Norge.”

Mannen så plutselig forskrekket ut og tok seg til pannen og sa:

”Hel og eder og det schom shtikker i undertøyet mitt! Da må jeg til Grønland, med en gang! Mitt navn er Leiv Erikschon, hyggelig å hilsche på, god dag og ha...” Mannen ble brått avbrutt da han snublet over i langskipet sitt.

Da mannskapet hadde forstått noe av Leivs fyllesnakk, satt seil og skjøvet skipet fra kaien sa Larsktur skeptisk til sin frende:

”Tror du han klarer å finne Grønland?”

Håvard Stille ristet på hodet.

Larsktur spurte så en stygg liten gutt om han visste om noen skip som hadde planlagt kursen mot England.

”Alle skipene har satt seil mot Danelagen for dager siden. Det er bare ett skip som skal den veien igjen i havnen.”

Dette var svaret de fikk og frendene gikk mot dit guttungen pekte. Larsktur stoppet brått, spant rundt og slo Håvard Stille hardt i skulderen idet han så det rødhårete hodet til vikingehøvdingen Emil Arge ved den enslige knarren.

En kveld under Kenneth 3.s styre av Skottland lå en ung kvinne våken. Ailasil satt halvt opp i sengen på sitt lune værelse. Hun spiste ubevisst av kveldsmaten moren hadde kommet med for litt siden. Moren hadde laget Ailisils yndlingsmåltid, men kvinnen i sengen merket knapt at matbitene fant veien til munnen hennes. Hun så kun for seg et par vidåpne øyne som stirret på henne for over ti somre siden og de samme ordene surret om i hodet hennes.

”Så endelig er du kommet.”

Hun holdt det ikke ut lengre. Idet lyden av en av kongens patruljer passerte huset visste hun hva hun måtte gjøre. Hun løp ut av rommet og grep sin fars sverd.

En kvist knakk utenfor hytta og beboeren løftet hodet fra måltidet sitt.

”Det var på tide dere kom! Hva skal en stakkar gjøre alene?” sa den muligens utnevnte viskvinnen Agni idet døren på hytta ble slått opp med rå kraft.

I grålysningen dukket en brunhåret kvinne opp ved siden av den rødhårede krigerkvinnen. Hun var kledd i elegante, men enkle gevanter og dette sammen med at hun var nesten et hode lavere enn den andre kvinnen gjorde at hun naturlig falt i bakgrunnen.

”Dette kan ikke fortsette, min gode venn,” sa den korte alvorlig, ”før eller senere vil kong Kenneth gå til motangrep for å stilne opprøret vårt og jeg kan forutse at kong Ethelred ønsker landet vårt nå som det ikke lenger er under skotsk beskyttelse. Ailisil, vi må søke allierte.”

”Som vanlig er dine råd vise, men hvor skal vi få hjelp? Nord for Wansbeck er landet tett av de som heller vil slikke Kenneths bakende enn å støtte oss. I sør er det nå bare Anglere å finne nå som Nordvegerne er jagd ut. Vi har sendt bud til Norge og Island, men de rekker aldri hit i tide. Hvem ville du spørre, Terlidh?”

Den andre kvinnen lyste opp som med en idé og svarte snart:

”La meg dra ut, så skal jeg finne deg en hær”

”Vent... Dette er da ikke Jorvik?” spurte Larsktur og svingte øksa si spørrende der han sto i den forlatte fiskerlandsbyen.

Håvard Stille bare ristet på hodet og stillheten hans ble avbrutt av en svak humring. Åpenbaring demret for Larsktur og han fulgte lyden. Humringen ble blandet av en rå latter bak nordmannen idet han så en dør som hadde måttet blitt lappet sammen etter å ha blitt knust av et veldig slag. Larsktur spant rundt og så Emil Arge vinke fra ute på sjøen for så å sette seil tilbake til Norge. Larsktur bannet høyt, slo Håvard Stille og skalden laget en rar lyd.

Larsktur slo i stykker døra som god tradisjon og gikk sint nedover kysten, vekk fra landsbyen, med en haltende Håvard Stille etter seg.

De var ikke kommet langt før et lite følge til hest kom midt imot dem på stien. I spissen for en gruppe menn som så ut som banditter eller barbarer red en kvinne i et elegant antrekk som sterk kontrast til sine følgesvenner. Hennes brune, krøllede hår blafret i vinden selv når følget stoppet foran de to følgesvennene og hun talte til Larsktur:

”Velkommen, store høvding fra Nordvegen, til Ny Northumbria.”

”Takk så mye for din gjestfrihet, gode kvinne, men du har nok tatt noe feil. Visselig kommer jeg fra Norges trakter, men ei er jeg regnet blant høvdingene der.”

”Så du er ikke Svein Haraldson som er kommet for å hevne det som skjedde på St. Brices dag?” svarte kvinnen med noe sørgmod i stemmen.

”Nei...” begynte Larsktur før han lyste opp og fortsatte, ”men jeg er hans nære frende, Larsktur Larason av Vik.”

”Dette landet har blitt utsatt for meget urett og dets innbyggere må kjempe for sin frihet mot en tyrannisk konge. Vår modige høvding Ailisil har ledet oss til mang en seier, men vi finner oss nå omringet av forræderske fiender. Jeg hadde håpt at Svein ville gi oss støtte mot vår felles fiende. Men har *du* menn som er villige til å kjempe for oss, Larsktur av Vik?”

Den nå selvutnevnte vikingehærføreren nølte et øyeblikk før han svarte:

”Jeg er viss på at gode, gamle Svein ville ha bedt meg støtte dere hadde han hatt kjennskap til deres prøvelser. Du kan regne med meg og mine menn!”

Kvinnens smilehull kom til syne da hun fikk høre nyheten og hun lovt at han skulle bli belønnet for sin djervhet. Da de var på nytt i vei så Håvard Stille oppgitt på Larsktur Larason.

”Hva? Hun var pen!” sa Larsktur til sitt forsvar.

Den mystiske kvinnen introduserte seg som Terlidh. Det var tydelig at hun, som Larsktur, var hjemme i skogen for hun var dyktig i både å finne veier der hestene kunne ta seg fram og til å avgjøre hvilke vekster som egnet seg til mat og hvilke som var giftige. Men Larsktur overbeviste ofte seg selv om at hun nok ikke nådde opp til hans nivå. Særlig etter de gangene Terlidh og han var uenige og det viste seg, etter at hun hadde gitt seg, at hun hadde rett. Igjen.

Etter noen dager kom de til en lysning i skogen og ut på en sti. Lenger borte mot det som måtte være vest kunne Larsktur høre noen prate. Han fikk en ubehagelig følelse og noe i ham sa deja vu. Men siden han ikke skjønnte hva det måtte bety fortsatte han i taushet sammen med resten av følget. De andre hadde tydeligvis også hørt stemmene. De rundet skogkanten og kunne nå se hvor stemmen kom fra.

”Og kunne ikke du sterke røvermannen fange et svin til. Du vet at det er min yndlingsrett, men hvordan skal en arm og enslig kvinne få tak i slikt på egen hånd?” sa en blond ung kvinne som satt i en stol utenfor en hytte bygd inn i en bakke. Den storbygde mannen hun hadde henvendt seg til smilte et tannløst smil og forsvant inn i skogen. Plutselig grep kvinnen noe som minnet et rep og slo mot en annen mann i samme filler og av nesten like kraftig kroppsbygning som den første. Han var akkurat kommet ut av huset med noe som kanskje skulle ligne en kjøttrett. Kvinnen ropte til ham idet hun slo etter ham nok en gang:

”Hva skal dette forestille? Udugelige slamp, må jeg gjøre alt selv? Det jeg trenger er noen som har kulinarisk sans!”

Plutselig spant hun rundt da hun hørte følget nærme seg og klarte å oppdage Larsktur som hadde gjemt seg bak Håvard Stille som hadde gjemt seg bak en hest:

”Larsktur Larason! Hva gjør du her? Tenk å forlate en stakkars, hjelpesløs kvinne på den måten.”

Kvinnen ristet dystert på hodet, men feilet i å virke spesielt beveget.

”Eh... Agni...” forsøkte Larsktur spakt.

Agni reiste seg opp og lot vinden leke med håret og den side kjolen sin mens hun ventet til de var kommet bort til henne. Terlidh forklarte følgets ærend for henne og fortalte at alle de

som ville hjelpe deres kamp for selvstendighet ville bli rikelig belønnet av krigerhøvdingen Ailisil. Agnis øyne lyste med ett svakt av grådighet, men hun sa ingenting.

”Denne Ailisil har et omfangsrikt spiskammer med all slags herlig mat, blir det sagt,” sa Larsktur og stakk hodet fram fra bak Håvard Stille.

Følget forlot hytta i skråningen med en liten røverbande og en blond kvinne i vinrødt antrekk som flagret i vinden. Håvard Stille kikket først nervøst på de grimme lovløse, men fikk ro da han så at de lovløse kikket nervøst på Agni.

Den natten kunne man høre Larsktur hviske irritert til sin skaldefrende:

”Ja, det er klart hun fortjener det! Bare pass på å bytte om riktig!”

Neste morgen tømte røverlederen frokosten sin over Larsktur som følge av en sterk trang til å sende maten opp igjen etter han hadde tatt seg en dyp slurk av vannskinnen sitt. Han lå med magesmerter hele den dagen mens de fortsatte nordover.

Denne natten var Larskturs intense hvisking å høre i leiren:

”Tyst! Dette er en idiotsikker plan, Håvard Stille. Hun bare *må* gå i den.”

Om morgenen var Terlidh nødt til å kutte ned Larsktur der han hang med armene foldet og et morskt uttrykk over et merkelig plassert lekkert bakverk. Agni slukte det sammen med hennes vanlige doble porsjon frokost.

”Så ikke *hele* planen slo feil,” påpekte Larsktur indignert og slo Håvard Stille.

Ved morgengry den fjerde dagen siden de forlot Agnis hus hørtes igjen Larsktur Larasons hvisking i mørket:

”Bare hell det over maten hennes! Så mye som hun sluker i et jafs er dette nok til å gi henne sår hals i måneder!”

Da Agni skulle spise måltidet Larsktur og Håvard Stille hadde laget spesielt til henne dultet en av røverne i henne og alt falt over Larskturs skinnfell som øyeblikkelig tok fyr.

Ailisil kikket utover sine samlede folk. Banden med opprørere var ingenting imot det kong Kenneth kunne stille opp med. Det var klart at hun trengte støtte, men håpet om at Terlidh skulle komme tilbake i tide svant som dagene gikk. Nå var det like før hun ga opp, for opprørsånden hos dem alle var stilnet av de dårlige odds. Akkurat da kom Terlidh med den svarte kappen flagrende etter seg over åsene fra sør. Ailisil lysnet med et opp og speidet for å se hvilke hærskarer som fulgte. De red opp mot utsiktspunktet og stilte seg opp foran krigerkvinnen. Der sto rundt et dusin skabbete røvere, en blond kvinne som så ut til aldri å ha rørt et våpen, en krumbøyd viking og en stum skald. Ailisils panne traff bordet med et dunk.

Vimpler flagret i vinden der Jarlen av Northumbria hadde samlet sine soldater ikke langt unna åsryggen der Ailisils råd selv stod.

”Så kongen finner ikke opprøret vårt viktig nok til å sende sin egen hær,” tenkte Ailisil, ”vel, da må hans vasall føle min vrede.”

Moren hennes var akkurat kommet med varm melk til henne og gitt den mektige krigerkvinnen en skinnfell slik at hun ikke skulle fryse. Ailisil sendte den eldre kvinnen vekk før rådsmedlemmene kom opp haugen. De hadde alle alvor i øynene.

”Skal du spise det?” spurte Agni og tok det som kunne regnes for luksusmåltid i felten fra Ailisils fat.

”Planen er enkel,” begynte lederen deres, ”Vi vil holde oss i kratterrenget der kavaleriet deres er til liten nytte. Målet er å holde ut til Larsktur får ledet sine vikinger bak skottene og vi vil knuse dem imellom oss.”

Larsktur rødmet nesten ubemerkelig og Håvard Stille lappet til ham.

Ailisils mor kom tilbake med mat og drikke til rådsmedlemmene.

”Gå vekk!” ropte den rødharete krigerkvinnen til sin mor, men Agni avbrøt henne:

”Nei, for all del,” og smilte.

Gjennom møtet diskuterte de fortløpende slagplanen, Larsktur svarte kun med små nikk og man kunne se Håvard Stille kaste oppfordrende blick i hans retning. Diskusjonen ble til tider avbrutt av høylydte rap fra Agni som la beslag på all maten på bordet mens de andre var opptatt med å planlegge dagens slag. Ailisils mor virket overlykkelig over at de satte slik pris på hennes kokekunst og dekket på med nye retter til rådet.

Rådføring var rask og effektiv. Snart var alle rådsmedlemmene på sine plasser, unntagen Agni som lå i stolen sin og stønnet svakt med en hånd på magen.

Opprørerne dannet en rekke foran åsen der de hadde slått leir med bueskyttere plassert i åssiden. De åpnet forsvarsrekken på midten for å la Ailisil og Terlidh ride fram for å møte jarlens utsending. Da de møtte hverandre gav utsending sin herres ultimatum:

”Legg ned våpnene deres og returner til deres hjem, så vil dine menn bli spart. Det er selvfølgelig nødvendig å doble skattene i denne regionen for å kompensere for deres herjinger. Du og dine nærmeste medarbeidere må nødvendigvis stilles for retten for høyforræderi.”

Ailisil lo lavt og Terlidh gav utsendingen opprørens eget ultimatum med grim stemme:

”Flykt fra Northumbria og vis deg aldri her igjen, ellers gjør vi noe... gjør vi... ting”

Utsendingen snudde seg og red bort før han brøt ut i latter.

Ailisil ristet på hodet til sine menn da hun kom tilbake og alle gjorde seg klare til kamp. Opprørerne tok til sine buer, spyd og økser, Larsktur og Håvard Stille snek seg stille vekk til utkanten, Terlidh kvasset sverdet sitt og stirret stygt etter den skotske utsendingen og Agni forsøkte å manøvrere seg opp på hesten sin.

På den andre siden av det som skulle bli en slagmark kunne de se det skotske kavaleriet gjøre seg klar til angrep. Opprørerne grep hardt om sine våpen og ventet på det uunngåelige. Røverlederen hjalp den stappmette Agni opp på hesten sin akkurat idet det jarlens kavaleri brøt ut i galopp.

”Rolig!” sa Ailisil til opprørerne rundt henne og så fienden komme imot dem med lansene fram. Da fienden var på vei inn i krattet holdt hun sverdet høyt og ropte:

”Frihet!”

Og krigere sprang hodestups imot rytterne.

”Hvor blir det av vikingen og hans menn?” ropte Ailisil til Terlidh over kampgnyet. Linjen deres hadde holdt, men kavaleriangrepet hadde svekket forsvaret så mye at opprørerne ikke kunne holde ut særlig mye lengre. Hun så Terlidh uavbrutt stikke det som for ikke lenge siden hadde sett ut som jarlens utsending og den blonde kvinnen med en flittig brukt pisk i den ene hånden og et sverd i den andre. Men denne Larsktur og frenden hans var ikke å se. Som for å gjøre ting enda verre kunne hun skimte ryttere som omgrupperte for et nytt angrep. Med mindre det skjedde et mirakel ville de ri ned opprørerne om få minutter. Hun kalte til sine menn og ba dem slå retrett.

Det skotske kavaleriet var nær ved å nå igjen de flyktende opprørerne da mange svartkledde ryttere anfalt dem fra skogen. De sorte kappene deres danset og deres blanke sverd sang da rytterne smalt inn i det forvirrede kavaleriregimentet. Snart var det skottenes tur til å flykte, men den nye fienden deres fulgte dem ikke. Lederen for opprørernes redningsmenn steg av hesten sin og tok sin sorte hette av for å vise langt, mørkt hår. Med ham var Larsktur og hans skaldefrende, så Ailisil.

”Det ble sendt bud på oss, og det viser seg at vår ankomst var meget hendig. Mitt navn er Jörmunrekr,” sa den mørkhårede mannen til Ailisil, ”Men på vår vei så vi enda en hærskare med samme retning. Ikke en gang med vår hjelp vil du ha noen sjanse, dere må trekke dere tilbake.”

”Hva!” Ailisil så sjokkert ut, ”Vi vil kjempe til siste åndedrag for å vinne vår frihet.”

Da kom Larsktur bort til henne:

”Du gjør klokt i å høre på min frende her, gode Ailisil, han taler gjerne visdom.”

”Deres folk vil svi uansett om du blir eller ikke,” sa Jörmunrekr meningsfylt som svar på sin frendes utsagn, ”og jeg ser deg nødvendig død.”

Så ble det til at følget dro mot kysten med skotske soldater i hælene. Til slutt var de omringet i landsbyen Blyth. Larsktur dro straks ned til havnen for å finne noen som kunne ta dem derfra idet opprørerne gjorde seg klar til å forsvare byen til siste åndedrag. Han gikk ned til det eneste skipet i havnen og hørte kapteinen rope:

”Hva faen gjør dere forbaschkede schlamper her på Grønland?”

”Dine menn er slitne, store kriger, og deres moral er lav. Hvordan skal de ta det når du drar? Du bør nok holde et gilde,” hvisket den blonde kvinnen til Ailisil der hun satt og studerte sine menn.

Og slik ble det. Den kvelden ble ingenting rasjonert, for Ailisil visste at dette kom til å bli hennes trofaste opprøreres siste måltid. Ilden var aldri uten noe som ble tilberedt og mjød og øl var det nok av.

”Nå er jeg dog en meget ansett mann i mitt hjemland,” fortalte Larsktur en ung krigerkvinne som virket mer opptatt av maten hans enn vikingen selv, ”og ikke en gang kongen av Norge våger ta avgjørelser uten å spørre meg ut først. Som du ser har jeg til og med min egen skald med meg her.”

Kvinnen skyndte seg å ta Larskturs fat imens han var opptatt med å prate.

”Du burde ikke ta det store låret der, kjære deg,” advarte Agni en av opprørerne, ”du vil ikke ha forspist deg når slaget står i morgen.”

Hun holdt ut hånden og tok straks et stort tygg av låret da hun mottok det fra den målløse unggutten.

”Framfør et av dine kvad, skald,” ropte en av opprørerne til Håvard Stille, ”vi vil ha litt stemning her.”

Håvard sa ingenting.

”Og vil du ikke hente en av dem, også, kjære deg,” kommanderte Agni til den unge opprørskrigeren, ”du vet jeg ikke er like sterk som deg.”

Da det led mot natt hadde de fleste gått for å få noen få timer søvn før de skulle til å slåss for sin frihet igjen, men det var enda folk rundt bålene.

”Å, bær meg til det andre matbordet, du som er så stor og sterk?” spurte Agni sukkersøtt til den muskuløse mannen hun hadde armen rundt, ”jeg tror jeg vil prøve noe annet enn det som her er.”

De to forlot et bord fullstendig tomt for spiselige materiale.

Midt under slaget snek Jörmunrekr, Larsktur og Håvard Stille seg vekk med Ailisil sammen med Terlidh. På veien plukket de med seg Agni som insisterte på å ”spise opp restene” som var igjen etter at hun hadde blitt ute av stand til å bevege seg kvelden før. Så gikk de om bord på skipet til Leiv Erikson, noen med mer skepsis enn andre.

”Sett seil for Trøndelag, min gode mann,” ba Larsktur, ”eller i det minste treff på et sted i nærheten av Norge.”

Etter mange ukers seilas kunne en av besetningen bekrefte at de hadde funnet land. Alles bekymringer ble straks overvunnet med unntak av Larskturs som fortsatt stilte seg svært skeptisk til deres kaptein. Været var altfor bra til å være Trøndelag. Det var faktisk for varmt til å kunne være Norge i det hele tatt. Og slike merkelige trær. Helt bladløse opp til toppen hvor det hang enorme blader.

Snart var de i land, for de måtte da undersøke hvor de var ankommet. De var alle ivrige etter å finne ut hvordan dette nye landet så ut, men fant ut at det var best å sette opp leir først.

Da morgenen grydde den neste morgenen ble alle mildt sagt overrasket over å finne en gruppe mennesker i leiren deres. De var kledde i fjær og gull og så ikke ut som noe folkeslag Ailisil hadde sett før. De virket minst like sjokkert da de fikk se henne, men hun var klar over at hun nettopp hadde stått opp og tenkte ikke mer over det. I alle fall helt til de plukket henne opp og bar henne inn i jungelen med hele følget hennes i hælene.

”Vi har dem snart,” sa Larsktur selvsikkert og tok et godt tak på øksa si, ”de skal få svi for å stikke av med en av våre kamerater.”

Han gjorde seg klar til å storme imot dem da de kom ut av den tette skogen og fikk øye på et enormt byggverk. Enorme steinpyramider utgjorde til sammen en diger by i stein, mye større enn noe de hadde sett før. Bortførerne fikk et forsprang da europeerne stod og måtte og var allerede inne i byen. Der ble forfølgelsen hindret av innbyggere som tilfeldigvis sto i veien. Larsktur fant ut at dette måtte være et universelt fenomen som fantes verden over. Ikke lenge etter var Ailisil ført opp til den største pyramiden og frendene hennes kom like etter. Det som måtte være sjefen for kidnapperne satte en hodepryd på krigerkvinnens hode og ropte ut noe på et språk følget ikke forstod. Da sprang Larsktur fram for å hugge til ham med øksa.

”Vent, min venn,” ropte mannen, ”vi ønsker bare å hylle vår Gudinne som dere har bragt til oss.”

”Hva?” ropte Larsktur og Ailisil i kor.

”Profetiene sier at Gudinnen skal komme til oss som en kvinne med rødt hår og vi skal gi henne kakao med sukker.”

”Klart,” svarte Larsktur og lot som om han skjønnte det hele.

I skogen sto en bolle og så alt sammen.

Den kvelden var det duket til fest i byen og alle ble invitert. Alle benyttet anledningen til å bli kjent med disse nye menneskene. Håvard Stille lyttet til indianernes poesi og Jörmunrekr undersøkte alle de merkelige matoppskriftene de hadde her. Agni var overveldet av all den nye maten hun aldri hadde sett før og var godt i gang med å kommandere indianere til å hente alle de nye delikatessene slik at hun rakk å smake alt før hun besvimte av forspising. Øverst på den store pyramiden satt Ailisil omringet av det som måtte være prester og prestinner som hele tiden gav henne det de kalte kakao og sjokolade. Hun var ennå litt forvirret, men det smakte godt. Ailisil tenkte at dette kunne hun like.

Og slik ender Ailisils Saga.